

ปฐมบท

มอสโก พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๔๒

เยอรมนีเรียกปฏิบัติการในครั้งนี้ว่า 'ได้ฝุ่น' เป็นการโจมตีกระหนาบทั้งทางเหนือต่อแนวรบคาลินิน โดยกลุ่มแพนเซอร์ที่สามและสี่ พร้อมๆ กับการตัดขาดทางรถไฟสายมอสโก-เลนินกราดและทางใต้ของกรุงมอสโกต่อแนวรบตะวันตก โดยกองทัพแพนเซอร์ที่สองและสี่ อันเป็นฐานที่มั่นทหารที่สำคัญของรัสเซีย และเป็นเมืองที่ใหญ่ที่สุด หากยึดรัสเซียได้ เยอรมนีก็จะได้เป็นใหญ่เหนือทุกประเทศในยุโรป นี่เป็นนโยบายของกลุ่มเอซิส-ฟอर्स^๑ ขณะที่ชาวรัสเซียเรียกสงครามนี้ว่า สมรภูมิมอสโก ที่ทหารรัสเซียได้ตั้งแนวรบถึงสามชั้น พร้อมกับรวบรวมกองกำลังหนุนขึ้นใหม่ และเกณฑ์กำลังช่วยเหลือจากไซบีเรียเพื่อมาต่อต้านกองทัพเยอรมันที่มีทหารและอาวุธ

^๑ Axis Force หรือภาษาไทยเรียกอีกชื่อย่างคือกลุ่มพันธมิตรของเยอรมนี อิตาลี และญี่ปุ่น ที่ร่วมมือกันทำสงครามกับฝ่ายตรงข้ามคือ Allied Power หรือสัมพันธมิตร ที่นำโดยอังกฤษ ฝรั่งเศส และอเมริกา

ที่เหนือกว่า

หนึ่งเดือนกับสิบวันหลังจากกองทัพเยอรมันบุกจู่โจมอย่างต่อเนื่อง แต่ก็ยังไม่สามารถยึดมอสโกได้ ต้องขอขอบคุณหิมะที่ตกลงมาอย่างหนัก ทำให้รถถังของเยอรมนีใช้งานไม่ได้ ประชาชนทั้งผู้หญิง เด็ก และคนชรา ต่างร่วมแรงร่วมใจกันสร้างกับดักรถถังเพื่อรับมือกับกองทัพจอมอหังการ ฮิตเลอร์

รัสเซียภายใต้การนำของ โจเซฟ สตาลิน กล่าวปราศรัยปลุกระดมมวลชนที่จัตุรัสแดง ทหารเรดอาร์มีก็เดินสวนสนามพร้อมอาวุธครบมือ

วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ทหาร รถบรรทุก และรถถังมากมายก็มุ่งหน้าเข้าสู่สมรภูมิ ปืนกลต่อต้านอากาศยานถูกนำออกมาเตรียมพร้อม นักสู้รัสเซียก็พร้อมที่จะออกรบ

จ่าสิบเอก อเล็กซานดอฟ เฟโตรอฟ เป็นหนึ่งในทหารเรดอาร์มีที่ถูกส่งไปตอบโต้การจู่โจมของเยอรมนี เขาอยู่ในชุดพรางสีขาและหมวกสีเขียวกัน ด้านหลังมีร่มชูชีพที่จะถูกกางออกหลังกระโดดจากเครื่องบินลงสู่แนวด้านหลังของศัตรู ข้างกายมีอุปกรณ์สำหรับสกี เขาและทหารเรดอาร์มีอีกหลายร้อยชีวิตพร้อมแล้วที่จะพลีชีพเพื่อประเทศชาติ

วินาทีสำคัญมาถึง หัวหน้าทีมส่งสัญญาณ เขาระงับอุปกรณ์ที่ติดกับตัว มั่นใจว่ามั่นคงแน่นหนาพร้อมกับอาวุธคู่กาย ภายนอกเย็นจัด อุณหภูมิบนพื้นดินติดลบสิบสององศาเซลเซียส และสูงขึ้นมากในอากาศก็ต่ำลงไปอีกมาก ทว่าความหนาวของอากาศไม่สามารถหยุดยั้งหัวใจที่กำลังร้อนระอุด้วยเพลิงแค้นภายในอกของนักรบเรดอาร์มีทุกคนได้

ยามเข้ามีด ทหารเยอรมันคงไม่มีใครคาดถึงว่าวันนี้จะเป็นวันสุดท้ายของชีวิตพวกมัน อเล็กซานดอฟพร้อมแล้ว เขาระโดดลงจากช่องประตูทันทีที่สัญญาณของหัวหน้าทีม...ต่ำลงไป เขามองเห็นพื้นดินที่ปกคลุมไปด้วยหิมะขาวโพลน และจุดขาวมากมายที่กำลังเคลื่อนไหวอยู่กลางอากาศ เขาดำดิ่งลงสู่พื้นดินด้วยความเร็ว จนกระทั่งถึงความสูงระดับหนึ่ง ร่มชูชีพ

สี่ขาาก็กางออก ก่อนจะร่อนลงสู่พื้นราบบนภูเขาอย่างเสียวเสียวราวลมหายใจของปีศาจ

ร่วมถูกพับเก็บด้วยความรวดเร็ว พวกเขาจะต้องซ่อนรออยู่เพื่อรอฟังสัญญาณจากกองทัพด้านหลังที่เตรียมจู่โจมพร้อมกันในตอนเช้า อเล็กซานดรอฟซ่อนตัวอยู่ด้านหลังพุ่มไม้เล็กๆ ที่มีหิมะปกคลุมหนา เขาอนราบลงไปบนพื้นเพื่อเก็บเรี่ยวแรงอีกหลายชั่วโมงกว่าจะถึงเช้า

เสียงขยับตัวของคนข้างๆ ปลุกให้เขาตื่น ฟ้าเริ่มสางแล้ว พระอาทิตย์วันใหม่ช่างสดใสราวกับเป็นสัญญาณที่ดีของกองทัพที่จะบดขยี้ศัตรูให้ราบคาบ หิมะที่ตกลงมาก่อนรุ่งเช้าปกคลุมไปบนร่างของเขาจนต้องปิดออกเมื่อลุกขึ้นยืน หน่วยของเขาเดินเข้าไปรวมกลุ่ม ทุกคนรู้ว่าจะต้องทำอะไร

ทหารเยอรมันยึดเมืองด้านล่างเป็นฐานที่มั่นกองทัพกลุ่มแพนเซอร์ที่สามและสี่ ทางด้านตะวันออกของมอสโก เมื่อไม่สามารถบุกยึดมอสโกได้อย่างที่ตั้งใจหลังหิมะตกหนัก กองทัพรถถังอันเกรียงไกรก็หมดสมรรถภาพ และแม้ทหารราบจะจู่โจมอย่างหนัก แต่ทหารรัสเซียก็สู้สุดใจขาดดิน และภายใต้สภาพอากาศที่หนาวจัด พวกเขาก็ได้เปรียบคู่ต่อสู้ยิ่งเห็นได้ชัด

การตีกลับกำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้วในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า เขาสวมรองเท้าและเหยียบลงไปบนแผ่นสกีจนลื่นล้มลุกนั่ง ล้มสะพายด้านหลังเตรียมพร้อม รวมทั้งกระสุนปืนจำนวนมากพอที่จะฆ่าศัตรูได้หลายร้อยคน และที่เข็มขัดยังมีดสั้น ซึ่งพร้อมนำออกมาใช้ยามประชิดตัว

เมื่อทุกคนพร้อมก็มองไปยังหัวหน้าทีม สบตากันเสียวๆ ก่อนจะได้แว่นกันลมลงมาครอบดวงตา ทันทีที่หัวหน้าทีมลดมือลง จุดสี่ขาวมามากมายก็เคลื่อนลงจากภูเขาราวกับพายุบูแคม

เสียงปืนดังขึ้นก่อนที่อเล็กซานดรอฟจะไปถึงหมู่บ้าน เขารีบถอดสกีออกจากเท้าและวิ่งตามเพื่อนในทีมเข้าไปในหมู่บ้าน รถถังที่ทาสีขาวพรางเล่นพุ่งออกมาจากป่าด้านข้าง ทหารราบที่นั่งอยู่บนหลังรถถังก็กระโดดลงแล้วพุ่งเข้าโจมตีพร้อมๆ กับทหารราบอีกหน่วยที่ไกลสักก็ผ่านทุ่งหิมะจำนวน

นับพัน

การบุกโจมตีสายฟ้าแลบทำให้ทหารเยอรมันไม่ทันตั้งตัว ได้แต่หยิบปืนเมื่อเสียงสัญญาณเตือนดังขึ้น และวิ่งเข้าประจำป้อมเพื่อยิงตอบโต้การบุกรุกของทหารรัสเซีย แต่รถถังที่พุ่งเข้ามาและยิงเข้าใส่ป้อมหลายแห่งก็ทำให้แนวป้องกันถูกทำลาย ทหารกรูเข้าไปในเมืองขณะที่ด้านหน้ากำลังถูกโจมตีอย่างหนัก ด้านหลังที่มของอเล็กซานคอฟก็เข้าประชิดเมืองและยิงทหารยามที่สร้างแนวป้องกันไว้อย่างหละหลวม ทหารหลายร้อยนายผ่าด่านบุกเข้าไปในเมืองอย่างง่ายดาย พอชาวบ้านในเมืองที่หลบซ่อนตัวอยู่เห็นทหารของพวกตนก็น้ำตาไหลด้วยความดีใจ ต่างสวดมนต์ขอให้ทหารของพวกตนยึดเอาเมืองกลับคืนได้โดยเร็ว

อเล็กซานคอฟวิ่งไปพร้อมกับเพื่อนร่วมทีม จุดหมายปลายทางอยู่ที่กองบัญชาการกลางหมู่บ้าน พวกเขาต้องการจับตัวผู้บัญชาการและทำลายกองบัญชาการให้ราบคาบ ทหารจำนวนมากคุ้มกันฐานที่มั่น เสียงปืนกลดังมาจากช่องทางต่างของบ้านเรือนสองข้างทางตลอดทางที่มุ่งหน้าไปยังกองบัญชาการ

อเล็กซานคอฟแนบตัวอยู่ข้างตึก และจากจุดที่เขายืนอยู่ก็เห็นทหารสามคนจากช่องทางต่างบานหนึ่ง เสียงเด็กร้องไห้ดังลอดออกมา ตามมาด้วยเสียงร้องขอชีวิตและร้องไห้ระงมของมารดา

หัวหน้าทีมของเขาได้ยืนเช่นกัน เมื่อหันกลับมาที่ส่งสัญญาณมือบอกให้เขาและทหารอีกสามคนขึ้นไปจัดการ เขาพยักหน้ารับ และหายลับเข้าไปในตึกอย่างรวดเร็ว แต่ระหว่างทางขึ้นบันได เขาก็ต้องรีบหลบ แนบตัวเข้ากับด้านข้างของกำแพงเมื่อมีเสียงปืนยิงลงมาจากด้านบน เขายังสวนกลับไปเสียงอะอะโวยวายดังเป็นภาษาเยอรมันไล่ชาวบ้านเข้าห้องวุ่นวาย ถึงไม่ต้องไล่ชาวบ้านก็หวาดกลัวที่จะอยู่เป็นบ้านิ่งอยู่แล้ว ต่างรีบเข้าบ้านปิดประตูลงกลอนแน่นหนา

เขาค่อยๆ ชะงักหน้าออกไป แล้วก็ต้องรีบหลบเมื่อเสียงปืนดังรัวขึ้น

อีกครั้ง

ทหารสี่คนมองหน้ากัน พยายามรुकคืบไปด้านหน้า จนกระทั่งมองเห็นทหารคนหนึ่งยืนคุ่มกันที่บ้านไต่หัวมุม เขาก็รีบหลบเข้ามาก่อนที่กระสุนจะถูกเสดตมาอีกทำให้อัญญ์

เขารู้สึกได้ถึงความหวาดหวั่นของทหารเยอรมันผู้นั้นได้เป็นอย่างดีจากการยิงที่ไร้ทิศทาง แคะเห็นอะไรขยับนิดก็กราดยิงออกไป เขาส่งสัญญาณมือไปยังวลาดิเมียร์ บัดดีของเขา บอกตำแหน่งและจำนวนทหารข้างหน้าก่อนจะยื่นปลายกระบอกรูปปืนออกไป รอคอยหนึ่งจนกระทั่งเห็นเป้าหมายขยับโผล่ออกจากมุม นิ้วที่สอดอยู่ในไกก็กดทันที เพียงนัดเดียวร่างนั้นก็หงายหลังเมื่อกระสุนเจาะเข้าที่แก้ม ทั้งสี่ควยโอกาสนั้นวิ่งขึ้นบันไดไปทีละหลายชั้น แล้วรีบพุ่งเข้าหาที่กำบังกายอีกหนเมื่อทหารอีกชุดหนึ่งกรุกกันออกมาจากทางเดินของชั้นสาม พวกเขาหลบที่ด้านข้างบันไดซึ่งเป็นหัวมุม กำแพงที่ต่างก็รู้ว่าไม่มีทหารฝ่ายตรงข้ามอยู่อีกด้านหนึ่งของมุมจาก

อเล็กซานดอฟไม่เสียเวลาคิดสักนิด เขาตั้งระเบิดมือออกมาแล้วถอดสลัก จากนั้นก็วิ่งระเบิดไปด้านหลังมุมตึก แล้วรีบพุ่งตัวหลบลงมาก่อนเสียงระเบิดจะดังสนั่น ลั่นเสียง พวกเขา ก็กรุกกันขึ้นไป กราดยิงทหารที่ยังรอดชีวิตและพยายามวิ่งหนี แต่กระสุนของเขาไม่ปราณี ปลิดชีวิตที่เหลือให้ดับสิ้นทันที เมื่อทางโล่งแล้วเขาก็ตรงไปยังห้องพักรุดจุดหมายตรงหัวมุมตึกและคอยดักยิงทหารที่บุกเข้าเมืองมา แต่การต้านทานด้านหลังก็ไม่เข้มแข็งเท่าที่ควร เพราะพากันไปตั้งแนวรับด้านหน้าที่มีรถถังบุกเข้ามา มากกว่าคงคิดไม่ถึงว่าพวกเขาจะบุกพร้อมกันทุกด้านเช่นนี้

เพื่อนของเขาสองคนกระแทกประตูเข้าไป ขณะที่เขาและวลาดิเมียร์กระแทกประตูของห้องที่อยู่ข้างๆ เสียงปืนดังออกมาหลังประตูที่กระแทกเปิดออก ทำให้เพื่อนร่วมทีมต้องกระโดดหลบด้านข้างประตูกันคนละฝั่งและเห็นทหารที่อยู่ข้างในหลายคนผละจากหน้าต่างและหันกลับมาพร้อมตั้งรับการจู่โจม เสียงเด็กคนหนึ่งร้องไห้ดังขึ้นกว่าเดิมเมื่อถูกยิงเข้ามาเป็น

ตัวประกัน เช่นเดียวกับแม่ของเขา

อเล็กซานดอฟเข้าไปในบ้านข้างๆ เจ้าของบ้านสะดุ้งเฮือก กอดกันกลมกับเมียและลูกๆ อีกสอง โชคดีที่ห้องนี้ไม่ใช่ห้องที่เป็นชัยภูมิที่ดี ทหารเยอรมันจึงไม่ต้องการ แต่พอสมาชิกทั้งสี่เห็นทหารในชุดขาวก็ยิ้ม น้ำตาไหลพรากด้วยความดีใจ

“ไม่ต้องกลัวนะครับ พวกเราแค่ขอผ่านห้องคุณเท่านั้น” เขาบอกชายเจ้าของห้องพยักหน้ายินดี เขากับบัดดีก็ก้าวผ่านห้องรับแขก มุ่งหน้าไปยังห้องนอนที่มีหน้าต่างติดกับห้องข้างๆ เขาแหม่มฝ่าม่านมองไปยังฝั่งตรงข้าม เห็นทหารเยอรมันที่หน้าต่างห้องของตึกฝั่งตรงข้ามที่อยู่ต่ำลงไปอีกหนึ่งชั้น ซึ่งไม่ทันสังเกตเห็นว่า มัจจุรากำลังยกเดี่ยวเตรียมเกี่ยววิญญาณ

ทหารทั้งสองประทับปืนลงบนขอบหน้าต่าง ส่งสัญญาณบอกกันว่าใครจะจัดการใคร เมื่อแบ่งสันปันส่วนกันเรียบร้อย นักร้องก็สอดเข้าไปในโกปิ่นแล้วยิง

กระสุนทุกนัดพบเป้าหมายอย่างแม่นยำ ทหารเยอรมันสี่คนล้มลงไปบนพื้นในเวลาใกล้ๆ กัน คนที่ห้าอยู่ไกลและขอบหน้าต่างบังร่างไปครึ่งพอเขาเห็นเพื่อนล้มฟูไปกับพื้นก็ทิ้งตัวนอนราบ แล้วคลานหนีไปอย่างรวดเร็ว

เสียงกริ๊ดร้องจากห้องข้างๆ ทำให้อเล็กซานดอฟไม่มีเวลาสนใจชายที่หนีไป เขาเปิดหน้าต่างออกกว้าง พอยื่นหน้าออกไปก็ไม่เห็นทหารเยอรมันที่หน้าต่างแล้ว เขาไม่เสียเวลาคิดซ้ำสอง รีบปีนหน้าต่างออกไปเหยียบตรงขอบกำแพงที่โผล่ออกมาราวคืบ เขาชะโงกหน้าผ่านขอบหน้าต่างห้องข้างๆ เห็นทหารที่อยู่ในห้องรับแขกกำลังหันหลังให้พวกเขา อเล็กซานดอฟก็เหวี่ยงตัว กระโดดข้ามขอบหน้าต่างที่เปิดอยู่เข้าไปอย่างรวดเร็ว พอเท้าเหยียบลงไปบนพื้น เขาก็ลืมหูลืมตาที่กำบัง เขาฉิวปากส่งสัญญาณเรียกวลาดิเมียร์ให้ตามมา

พอเพื่อนของเขาได้ยินเสียงฉิวปากดังขึ้นภายในห้อง ก็ดันตัวออกจาก

กำแพงข้างขอบประตู มองเข้าไปในห้อง เห็นทหารเยอรมันกำลังขู่ขู่เสีย พวกเขาก็ฉวยโอกาสนั้นยิงเข้าไปขู่ขู่

เสียงตะโกนเป็นภาษาเยอรมันฟังไม่ได้ศัพท์ ทหารสี่คนระล่ำระสาย มือที่ถือปืนขู่ทั้งเด็กและผู้ใหญ่แกว่งไปมา อเล็กซานดอฟโผล่ศีรษะขึ้นจากขอบเตียงเห็นเพื่อนโนเอนตัวผ่านหน้าต่างเข้ามา ตัวประกันทั้งสองยกมือขึ้นปิดหู ร้องไห้ด้วยความหวาดกลัว เขาเห็นศพของชายคนหนึ่งในห้องรับแขก และคิดว่าคงเป็นเจ้าของบ้านที่ถูกทหารยิงตาย

ทหารเยอรมันกรูไปรวมกันในห้องรับแขกแล้ว เพื่อนของเขาวิ่งไปที่ประตู ก่อนจะสบตาเขาเพื่อหาโอกาสจู่โจมโดยไม่ให้พวกนั้นรู้ตัว

อเล็กซานดอฟยกปืนขึ้นพาดขอบเตียง เล็งไปยังชายที่จับเด็กเป็นตัวประกัน เมื่อเป่าหนึ่งพอ เขาก็ยังออกไป ศีรษะของชายผู้นั้นเอียงไปด้านข้างราวกับถูกมือยักษ์จับสะบัดอย่างแรง ก่อนจะล้มทั้งยืน เท่านั้นความชุลมุนก็เกิดขึ้น เด็กวิ่งเข้าไปหามารดา ร่างกายเต็มไปด้วยเลือด หญิงสาวกางแขนกอดลูกเอาไว้ ร้องไห้เสียขวัญ ทั้งตัวนั่งลงกอดลูกเอาตัวบังกระสุนเอาไว้ ทหารเยอรมันจึงรู้ว่าลูกนกจากด้านในของห้องแล้ว รีบหมุนตัวมองหาทิศทางของกระสุน และการทำเช่นนั้นก็เท่ากับเปิดโอกาสให้เพื่อนร่วมทีมของเขาบุกเข้ามาจากด้านหน้าแล้วกราดยิง เพียงไม่กี่นาที ภายในห้องก็มีเสียงปืนดังรัว ข้าวของในห้องถูกกระสุนปืนแตกกระจายกระจาย ฝุ่นคลุ้งเต็มห้อง หลังเสียงปืนเงียบลง ร่างของทหารเยอรมันทั้งสี่ก็นอนไว้วิญญานอยู่บนพื้น

อเล็กซานดอฟกับเพื่อนก้าวออกไปจากห้องนอน ตัวประกันทั้งเด็กและผู้ใหญ่มีบาดแผลหลายแห่ง มีแผลถูกกระสุนที่ตาไป แต่ก็รอดชีวิต

ภารกิจยึดตึกจากทหารเยอรมันสำเร็จลงเรียบร้อย เท่ากับเปิดทางให้แก่ทหารเรดอาร์มีบุกเข้าไปยังตึกบัญชาการได้สะดวกยิ่งขึ้น ทั้งสี่วิ่งกลับลงไปสมทบกับทีมที่บุกไปข้างหน้า และกำลังฮึกเหิมที่บุกทะลุเข้าไปได้อย่างรวดเร็วจนเกือบจะถึงตึกบัญชาการ แต่แล้วทหารทุกคนก็ต้องตกใจ

เมื่อมีรถถังแล่นสวนทางออกมา ตามด้วยขบวนรถสิบล้อหลายคัน พอพลซัปรถถังเห็นทหารชุดขาวก็วิ่งออกไปทันที ทหารที่ไม่ทันตั้งตัวก็ถูกระเบิดปลิดชีวิตไปในบัดดล ทหารที่เหลือรีบวิ่งหลบเข้าหาที่กำบัง ลั่นเสียงระเบิดยังมีเสียงปืนดังขึ้นไม่หยุด ตามด้วยเสียงระเบิดจากรถถังที่ยังเพื่อเปิดทางให้แก่กองทหารที่พากันล่าถอย หลังจากเห็นแล้วว่าไม่สามารถต้านทานกองกำลังที่บุกเข้ามาเป็นจำนวนมากได้

นายพลไฮนซ์จะต้องอยู่ในขบวนที่ล่าถอย เพื่อกลับไปรวมกับกองทัพที่สตาลินกราดซึ่งยังมีฐานกำลังแน่นอนและควบคุมพื้นที่ของเมืองได้เกินกว่าเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ อีกทั้งเมื่อแนวรบด้านหน้าของสมรภูมิมอสโกถูกทหารรัสเซียยึดคืน จะมีที่ไหนปลอดภัยเท่าที่นั่นอีก

ทหารชุดขาวพยายามสกัดกั้นกองทัพเยอรมันๆ ที่นำหน้าด้วยรถถังแต่กำลังพลที่มีเพียงปืนและระเบิดมือไม่สามารถทำอะไรรถถังได้ และต่างก็รีบหลบเข้าหาที่กำบังพลันเมื่อระเบิดจากรถถังมีแสนยานุภาพทำลายล้างทุกอย่างที่ขวางหน้า พวกเขาต้องล่าถอย เมื่อขบวนรถถังแล่นจากไป ทหารชุดขาวก็พากันออกมาจากที่ซ่อน เมื่อรถถังที่พรางด้วยสีขาวแล่นเข้ามาถึงกองบัญชาการชั่วคราว และต้องพบแต่ความว่างเปล่า

ธงชาติรัสเซียถูกโบกสะบัด เสียงเฮจากประชาชนดังลั่น ชาวบ้านหลายคนกระโดดเข้ากอดและหอมแก้มเหล่าทหารเมื่อเมืองถูกยึดคืนจากทหารเยอรมันได้แล้ว รอยยิ้มและคราบน้ำตาของชาวบ้านก็ทำให้หัวใจของอเล็กซานดอฟพองโตคับอก ความภาคภูมิใจจะคงอยู่ในความทรงจำไปตลอดชีวิต

ทหารเรดอาร์มีฮึกเหิมกับชัยชนะ และมันจะกลายเป็นจุดพลิกผันของสงครามหากพวกเขาสามารถผลักดันเยอรมนีให้ออกไปจากประเทศได้ และเป้าหมายต่อไปก็คือ พวกเขาจะต้องยึดสตาลินกราดคืนมา

ภายในเวลาไม่กี่วัน รัสเซียรุกคืบอย่างรวดเร็วโดยไม่ยอมให้เยอรมนีได้ทันตั้งตัว ความพ่ายแพ้ที่แนวรบมอลโกนำความฮึกเหิมมาให้ทหารรัสเซียอย่างยิ่งยวด หนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้น กองทัพเรดอาร์มีเปิดฉากปฏิบัติการยูเรนัส โอบล้อมกองทัพที่หกของเยอรมนีซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกองกำลังแพนเซอร์ที่สี่ พวกเขาโจมตีทางใต้ที่ใช้กำลังพลโรมานีเยและฮังการีเป็นด่านหน้าของกองทัพที่กำลังอ่อนแอจากฤดูหนาวอันแสนหฤโหดของรัสเซีย

ทหารของฝ่ายอักษะกำลังเหนื่อยล้าจากการต่อสู้มายาวนานนับแต่เดือนกันยายน เมื่อถูกทหารเรดอาร์มีโอบล้อมก็ต่อต้านอย่างอ่อนแรงจนต้องถอยร่น แม้ว่ากองทัพโรมานีเยซึ่งเป็นแนวร่วมของรัสเซียจะไล่ขับกองทัพเยอรมันได้ในการโจมตีครั้งแรก แต่ก่อนพระอาทิตย์จะลับขอบฟ้าของวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน กองทัพที่สามและสี่ของโรมานีเยก็ต้องถอยหนีชนิดหัวหกกันขวิดเมื่อทหารเรดอาร์มีหลีกเลียงกองทัพเยอรมันหลายกองและกองกำลังสนับสนุนของเยอรมนียังไม่แข็งแกร่งพอที่จะจัดการรถถังหัวหอกของรัสเซียได้ ในขณะที่เดียวกัน กองทัพที่หกก็ตอบโต้ได้ไม่รวดเร็วพอที่จะยับยั้งการปะทะกันในสตาลินกราด ส่งผลให้ต้องถอยร่นในการจู่โจมแบบไม่ระวังของรัสเซีย

สิ้นวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน กองทัพรัสเซียก็สามารถโอบล้อมสตาลินกราดได้สำเร็จ เมื่อกองทัพมาพบกันที่เมืองคาแลชล้อมทหารสองแสนเก้าหมื่นคนเอาไว้ และแทนที่ทหารเยอรมันจะหาทางตีวงล้อมออกมาอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ กลับสั่งให้ทหารอักษะตั้งมั่นในสตาลินกราดและส่งเสบียงทางอากาศ นายพลทั้งสองฝ่ายก็วางแผนบุกและตั้งรับต่อไป

หนึ่งเดือนต่อมา ทหารเรดอาร์มีก็รุกคืบและยึดสนามบินแห่งสุดท้ายในสตาลินกราดจากเยอรมนีได้ ตัดขาดการส่งเสบียงสนับสนุนแก่กองทัพเยอรมัน แต่ฮิตเลอร์ก็ยังสั่งการให้นายพลพอลล์สรับต่อ แต่วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ กองทัพที่หกของเยอรมนีก็ยอมจำนนอย่างเป็นทางการ

การสู้รบยาวนานสิ้นสุดลง อเล็กซานดอฟเป็นหนึ่งในทหารที่ยืนอยู่

ในเมืองสตาลินกราด และมองธงชาติรัสเซียโบกไสวให้แก่ความสำเร็จของกองทัพรัสเซียเหนือซากปรักหักพังของเมืองที่ถูกระเบิดถล่มย่อยยับ

ครั้งนี้ นับเป็นชัยชนะครั้งสำคัญที่สุดในชีวิตของจำليبเอกอเล็กซานดอฟ เป็นความภาคภูมิใจของทหารคนหนึ่ง ที่รอดชีวิตจากการต่อสู้อันบ้ำระห่ำ เพื่อให้ได้ชื่นชม ลีเมอร์สสภาพของประเทศร่วมกับประชาชนบนใบหน้าของทุกคนรอบข้างมีรอยยิ้มและคราบน้ำตาแห่งความสำเร็จ เป็นความสุขระคนเจ็บปวด และนับจากนี้ถึงเวลาที่รัสเซียจะรุกรกลับ โดยเป้าหมายคือกรุงเบอร์ลิน เพื่อจะได้ยุติสงครามยึดเยื้อครั้งนี้ให้สั้นที่สุดลงโดยเร็วที่สุด

ทว่าอเล็กซานดอฟไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าหลังสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุด ยุคสงครามเย็นก็ได้เริ่มต้น ไม่เพียงแต่โลกจะเปลี่ยนแปลง ชีวิตของเขาก็เปลี่ยนแปลงไปตลอดกาลเช่นกัน

๑

งานใหม่

เมืองแบมพ์ รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา ปัจจุบัน

พระอาทิตย์คล้อยลงต่ำจนเกือบจะลับทิวเขาสลับซับซ้อนเบื้องหน้า แสงสีแดงฉานสาดกระทบหิมะบนยอดเขาที่ยังคงมีมากมายในฤดูใบไม้ผลิ เวลานี้อากาศเริ่มอบอุ่นขึ้นแล้ว จำนวนนักท่องเที่ยวก็ยังเดินทางมาแบมพ์ ไม่ขาดสาย แคนาเดียนหรือก็มีมนตร์เสน่ห์ดึงดูดนักท่องเที่ยวได้เกือบตลอดทั้งปี แม้ว่าอีกไม่นานสกีรีสอร์ทจะปิดลงเมื่อหิมะละลาย เมืองก็จะเจียบเหงาไปเล็กน้อย อีกพักใหญ่ก็จะถึงฤดูร้อนที่จะมีนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกมาชมธรรมชาติอันงดงามอย่างคึกคักอีกหน

ความงามของทิวทัศน์ตรงหน้าสร้างความประทับใจให้ตรีภักดิ์ตั้งแต่วินาทีแรกที่เห็น ถ้าไม่ต้องเร่งรีบเช่นนี้ เธอคงจะชิวรอย่างสบายอารมณ์ ชื่นชมวิวยาวด้วยจิตใจสงบสุข แต่วันนี้เธอสายแล้วและใกล้ถึงเวลานัดเต็มที แต่เธอยังติดอยู่ที่ด่านเก็บเงินหน้าอุทยาน เพื่อจะได้ผ่านเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติแบมพ์อันเลื่องชื่อ

วันนี้เป็นวันสุดสัปดาห์ นักท่องเที่ยวต่างก็หลั่งไหลเข้ามาเมืองมา

มากมาย ยิ่งใกล้ปลายฤดูการเล่นสกี ผู้คนก็ยิ่งมากขึ้น เป็นการล่งลา เพราะกว่าจะได้เล่นอีกครั้งก็อีกหลายเดือน การจราจรอันหนาแน่นทำให้เธอต้องล่าช้า ถึงจะมีบัตรผ่านรายปีที่ต้องซื้อสำหรับผ่านเข้าออกอุทยานและมีช่องทางพิเศษ แต่รถที่จอดต่อกันเต็มทุกเลนก็ทำให้เธอผ่านไปสู่อช่องทางพิเศษได้ช้าลง

ตริภัก์รอมองนาฬิกาด้วยความไม่สบายใจ และรีบเหยียบคันเร่งเร็วกว่าสปีดลิมิตเล็กน้อยเมื่อผ่านด่านไปได้ รีบมุ่งหน้าไปยังบ้านเลขที่บนหน้าจอโทรศัพท์

นี่เป็นงานใหม่ของเธอ และแค่เริ่มงานวันแรกเธอก็สายเสียแล้ว ทำทางถูกรัชจะไม่ดี และเธออาจคิดผิดที่รับงานข้ามเมือง เพราะต้องขับรถอีกครั้งชั่วโมงกว่าจะถึงจุดหมายปลายทาง แต่เมื่อตัวแทนเจ้านายคนใหม่บอกว่าเข้างานสายครึ่งชั่วโมงไม่มีปัญหา เธอจึงตัดสินใจรับงาน

ตริภัก์เลือกรถญี่ปุ่นกลางเก๋ากลางใหม่เข้าสู่เขตถนนที่อยู่อาศัยของผู้มีอันจะกินของเมือง บ้านหลังเล็กสุดบนถนนสายนี้น่าจะมีพื้นที่ใช้สอยขนาดใหญ่กว่าสามพันตารางฟุต ใหญ่กว่าอะพาร์ตเมนต์ขนาดห้องนอนเดี่ยวของเธอเกือบสี่เท่า ยังไม่นับหลังใหญ่ที่สุดตรงสุดซอยที่ถนนเป็นวงกลมขนาดใหญ่ให้รถวนออกได้โดยไม่ต้องถอยหลัง และนั่นคือจุดหมายปลายทางของเธอ

พอจอดรถเสร็จ ตริภัก์ก็คว้ากระเป๋าถือ วิ่งกระหืดกระหอบลงจากรถ เธอรู้สึกว่ามันยังไม่ทันจะได้เตะโดนกริ่งด้วยซ้ำเมื่อประตูเปิดออก

“คุณมาสาย”

เสียงที่เข้มงวดทำให้เธอเงยหน้าขึ้นมองทันที จุดที่ยืนเสียเปรียบไปหนึ่งชั้นบันได บวกกับร่างที่สูงใหญ่ของเขาทำให้เธอต้องแหงนหน้าคอตั้งว่า

“ขอโทษค่ะ รถติดที่ด่านเกือบสิบนาที”

เขามองนาฬิกาข้อมือ ไบหน้าคมสันดูกระด้างไม่ต่างไปจากสายตา

“เธอมาแล้ว เราจะไปกันได้หรือยังคะ”

เสียงหวานจ๋อยดังมาจากด้านหลัง ชายเจ้าของบ้านหมุนตัวกลับ และหันมาบอกอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก

“เข้ามาสิ จะยืนอยู่ตรงนั้นทั้งคืนหรือไง”

ตรีภักดิ์เฝ้าปากแน่น...หากไม่คิดว่าต้องการงาน เธอจะหันหลังกลับเดี๋ยวนี้อันแน่ แค่พบหน้ากันไม่กี่นาทีก็แตกตื่นเธอแล้ว

เธอข่มความโกรธเดินตามเข้าไปด้านใน อันดับแรกพยายามไม่ตื่นตระหนกต่อความร่าเริงของเธอ จากภายนอก บ้านทรงโมเดิร์นก็ดูสวยที่สุดบนถนนอยู่แล้ว พอเข้ามาด้านใน บ้านก็เล่นระดับชั้นอย่างมีชั้นเชิง จากห้องรับแขกมีบันไดไม้แบบไม่มีราวหมุนวนขึ้นไปบนชั้นสอง ด้านหลังบันไดคือห้องครัวที่มีหญิงสาวในชุดกระโปรงยี่ดรีดรูปสั้นเหนือเข่าสีขาว แจ็กเก็ตหนังสีดำยืนอยู่ข้างกระเป๋าดูเหมือนจะไปเดินช้อปปิ้ง

“ผมจะพาเธอไปพบยก่อน คุณไปรอที่รถเลยก็ได้ อีกห้านาทีผมจะตามมา”

“ได้ค่ะ”

หญิงสาวคนสวยหยิบกระเป๋าสะพายตรงโต๊ะกลางห้องครัวแล้วเดินออกไปโดยไม่แนะนำตัวกับเธอด้วยซ้ำ อีกครั้งที่ตรีภักดิ์ต้องกอดพันทนต์เห็นที่คงจะทำงานได้แค่วันนี้วันเดียวกระมัง เมื่อเจอสามีภรรยาที่ยังยโสทั้งคู่ แบ่งชั้นวรรณะกันเห็นๆ แต่เห็นว่าเธอผิดตำหนิก็เหยียดผิวอยู่ในที่

“ผมชื่อ มิชา อีโกลอฟ นายจ้างของคุณ และคุณย่าของผมชื่อ แคทลีน พักอยู่ในห้องนี้”

เขาเคาะประตูห้องเบาๆ ก่อนจะหมุนลูกบิดประตูเข้าไป ตรีภักดิ์เห็นหญิงชราผมขาวโพลนนอนหลับอยู่บนเตียง

เขาเดินเข้าไปปลุกเบาๆ “ย่าครับ พยาบาลมาแล้วครับ”

“หืม...”

เปลือกตาheavyขึ้นเรื่อยๆ ลืมขึ้น ตรีภักดิ์มองเห็นดวงตาสีฟ้าที่มัวซัว

ไปตามวัยหันมองเธอ มีช่อกตปุมข้างเตียง ปรับระดับให้ตั้งขึ้นเล็กน้อย ก่อนหันมาบอกเธอ

“อย่าเดินได้ และไม่ทำอยู่ตรงนั้น บางทีก็นั่งรถเข็นถ้าอยากออกไปสูดอากาศข้างนอกนานๆ”

“ค่ะ” เธอพึมพำรับ

“ยาทุกอย่างของเธออยู่บนชั้น คุณมาทำงานกะเย็น เป็นเวลาที่เธอตื่นจากงีบตอนเย็นพอดี”

“ค่ะ” เธอตอบรับอีกครั้ง มองร่างสูงเดินนำหน้าพาไปดูอุปกรณ์ต่างๆ รอบๆ ด้วยความตั้งใจ ขณะเดินตามหลัง เธอก็แอบมองชายตรงหน้าในชุดเสื้อเชิ้ตและกางเกงสแล็กส์สุดแสนจะเรียบร้อยว่าเขามีรูปร่างกำยำ แข็งแรงดี ท่าทางคงไม่ใช่พวกนั่งทำงานออฟฟิศ ไม่เช่นนั้นคงจะมีพุงยื่นไปแล้ว

“ผมเป็นหมอคัลยกรรมกระดูกอยู่ที่โรงพยาบาลแบมพ์” เขาหันมาตอบราวกับรู้ว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่ในใจ นั่นเป็นคำตอบชัดเจนว่าทำไมถึงได้มีบ้านใหญ่โตแบบนี้ในเขตแบมพ์ที่ราคาที่ดินแพงจนคนธรรมดาแทบจะตั้งไม่ได้ ต้องไปหาซื้อที่แถบรอบนอกแทน “ผมต้องการคนมาดูแลย่าของผมที่บ้านและอยู่เป็นเพื่อนจนกว่าเธอจะหลับ”

“ค่ะ” เธอตอบได้เท่านั้น

“แต่สองวันนี้ผมจะไปเล่นสกี คุณคงทราบจากเอเจนต์แล้วว่า คุณจะต้องอยู่กับเธอตลอดสัปดาห์”

“ทราบแล้วค่ะ”

“เอาละ อาหารในตู้มีพร้อม แต่ถ้าต้องการอะไรเพิ่มเติมก็ไปซื้อแล้วเอาใบเสร็จมาเบิกกับผม คุณได้รับอนุญาตให้พยายาออกไปเดินเล่นได้ หรือจะขับรถในโรงรถพาท่านออกไปนั่งรถเล่นได้เช่นกัน”

“ขอบคุณค่ะ” เธอค่อยรู้สึกดีขึ้นมาหน่อยที่เขายังเอื้อเฟื้อเรื่องอาหารการกิน และดูจากห้องหับของแคทลีนก็เห็นชัดว่ามีการเตรียมพร้อมดีมาก ราวกับหลุดเข้าไปในห้องพักคนไข้ในโรงพยาบาล ที่ตู้เก็บยาเมื่อครู่ยังเห็น

ถึงออกซิเจนเตรียมพร้อม

“ผมไม่อยู่สองวัน หากเกิดเหตุฉุกเฉินก็เรียกรถพยาบาลได้เลย แล้วรีบติดต่อผม”

“ได้ค่ะ”

“ส่วนห้องพักของคุณอยู่ติดกับห้องของย่า ท่านชอบความเป็นส่วนตัว เมื่อท่านหลับแล้วคุณก็พักผ่อนได้ ในห้องของคุณจะมีลำโพงอยู่ หากย่าต้องการอะไรเธอจะกดกริ่งเรียกคุณเอง”

“ค่ะ”

“ชั้นบนเป็นส่วนของผม ไม่มีอะไรที่คุณต้องใช้นั้น” เขาหันมาบอกใบหน้าคมคายจริงจัง

เธออดเถียงในใจไม่ได้ว่าเธอมีมารยาทพอที่จะไม่เข้าไปรบกวนยี่ห้อส่วนตัวของคนอื่น แต่ก็นั่นแหละ สำหรับพยาบาลต่างชาติ ในสายตาของเขาก็คงเป็นคนอีกชนชั้นหนึ่ง เถียงไปก็เปล่าประโยชน์ เขาอาจจะรายงานเอเจนซี ต่อไปเธอก็จะหางานยากขึ้น

“เอาละ คุณมีคำถามอะไรไหม”

“ไม่มีค่ะ”

“ถ้างั้น นี่นามบัตรของผม ผมจดหมายเลขมือถือไว้ด้านหลัง ถ้ามีคำถามอะไรก็ส่งข้อความถามผมก็แล้วกัน”

เธอรับกระดาษเล็กๆ บอกชื่อและแผนกที่เขาทำงาน รวมถึงคลินิกส่วนตัว “ได้ค่ะ”

“ถ้างั้นผมไปละ”

เขาสรุป ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องของย่าเขา และหยิบกระเป๋าเดินทางออกไปโดยไม่รำล้า ก็ไม่น่าแปลก เพราะเธอก็คือคนแปลกหน้าสำหรับเขา เท่านั้น มิซาลีอภประตูป้านจากโรงรถเรียบร้อย เธอเดินไปดูที่หน้าบ้าน ก็เห็นรถพอร์ชคาเยนสีดำแล่นออกไป จึงเดินกลับเข้าไปในห้องคนชราที่เธอรับหน้าที่ดูแลตลอดสุดสัปดาห์

เธอส่งยิ้มให้หญิงชราไปก่อนเป็นการยื่นไมตรี หวังว่าหล่อนจะไม่เป็นหญิงชราในความยากระดับลิบอย่างที่เหล่าพยาบาลจัดระดับกัน เพราะเท่าที่ได้ยิน เอเจนซีบอกว่าพยาบาลถูกผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนค่อนข้างบ่อย หากเหตุผลไม่ได้เป็นเพราะความเย่อหยิ่ง ไว้ตัวของหลานชาย ก็อาจจะมาจากความมากเรื่องของคุณย่า

ทว่าเธออดแปลกใจไม่ได้เมื่อได้รับรอยยิ้มอ่อนหวานตอบ และเอ่ยขึ้น

“เธอชื่ออะไร จะสาวน้อย”

“หนูชื่อตริภักดิ์ค่ะ แต่เพื่อนๆ เรียกกว่าที่หน้า เพราะชื่อจริงเรียกยากค่ะ”

“ชื่อเพราะจัง ฉันถามได้ไหมว่าหนูมาจากประเทศไหนหรือจ๊ะ”

“หนูเป็นคนไทยค่ะ มาเรียนมัธยมปลายแล้วสอบเข้าพยาบาลที่นี่ได้ นี่ก็เพิ่งเรียนจบอนุปริญญา กำลังจะหาเงินเรียนต่อให้จบปริญญาตรีค่ะ”

“ดีจัง แล้วต้องเก็บเงินอีกนานไหม”

“ก็คงราวๆ ลักสามสี่ปีนะค่ะ เพราะว่าค่าเรียนของนักเรียนต่างชาติแพง หนูเพิ่งสมัครพาร์ท^๒ ไปหลังจากทำงานครบหนึ่งปี ตอนนี้อยู่พักผลอยู่ ระหว่างนี้ก็ทำงานเก็บเงินไปเรื่อยๆ ก่อนค่ะ”

“เก่งจริงนะ แล้วพ่อแม่ของหนูล่ะ”

“ท่านอยู่ที่เมืองไทยค่ะ ท่านยังต้องส่งน้องอีกสองคนเรียน หนูไม่อยากเป็นภาระของพวกท่านอีก”

“มีความคิดที่ดี” แคทลีนชม หล่อนก้ำวลงจากเตียงช้าๆ ไม่ถึงกับช่วยตัวเองไม่ได้ แต่ก็เขื่องเข้าไปตามวัย

“ขอโทษนะคะ หนูขอถามได้ไหมว่าคุณอายุเท่าไร”

“ปีนี้ก็เก้าสิบแล้ว” คนตอบบอกยิ้มๆ พलगถอนใจ “เหมือนผ่านชีวิต

^๒ Permanent Resident ของแคนาดา เทียบเท่ากับกรีนการ์ดของอเมริกา

มายาวนานเหลือเกิน”

“คุณยังดูแข็งแรงมากเลยคะ”

“ขอบคุณที่ให้กำลังใจ”

ตรีภักดิ์ยื่นวอลล์เกอร์ให้แกหญิงชรา และช่วยประคองไปนั่งที่โต๊ะ
รับประทานอาหารภายในห้อง

“มิสซิสอีโกลอฟหิวหรือยังคะ หนูจะได้ไปทำอาหารมาให้”

“ยังไม่หิวหรอก ปกติฉันจะกินตอนหกโมงถึงหกโมงครึ่ง นี่เพิ่งห้าโมง
กว่าเท่านั้น”

“คะ หนูจะดูยาในตู้ก่อนนะคะว่ามียาสำหรับก่อนอาหารไหม”

หญิงชรายกหน้าอนุญาต เธอจึงเดินไปที่ตู้ยาและหยิบแต่ละขวด
ออกมา เห็นว่ายากถูกจัดเป็นหมวดหมู่เป็นระเบียบดี จึงเตรียมยาเม็ดเล็กๆ
ใส่ลงในถ้วย สำหรับก่อนและหลังอาหาร

“คุณมีชากับภรรยาไปเล่นสกีที่ไหนคะ” เธอชวนคุย

“อ้อ เขามีคอนโดอยู่ใกล้กับชันชายนส์สกีรีสอร์ทนะ แต่ผู้หญิงคนนั้น
ไม่ใช่เมียของเขา” แคทลีนตอบเรียบๆ

“อ้อ...ขอโทษคะ หนูนึกว่าเขาแต่งงานแล้ว”

“เขายังโสด แต่เนื้อหอมมาก” แคทลีนบอกกลัวเสียงหัวเราะ “ผู้หญิง
คนนี้คบหากันมาได้พักหนึ่งแล้ว เป็นผู้ประกาศข่าวเคเบิลของเมืองอะไร
นี่แหละ แต่ฉันไม่เคยดู ไม่ชอบ”

“หมายความว่าไม่ชอบดูข่าวหรือคะ”

“เปล่า ไม่ชอบคนรายงานข่าว” แคทลีนตอบตรงๆ

เอละลี...เธอไปเตะโดนจุดอ่อนไหวน่าเสียดแล้ว

อยุ่ๆ แคทลีนก็ประกาศใจแจ้ง ใบหน้าเครียดขึ้นมาทันที “และถ้า
มิช่าแต่งงานกับผู้หญิงคนนี้ ฉันคงถูกส่งไปอยู่บ้านพักคนชราอย่างไม่ต้อง
สงสัย ที่ผ่านมาก็รู้ว่าเธออยู่ไหนแหละว่าฉันควรจะไปอยู่ที่ที่มีคนดูแล
และมีเพื่อนในวัยเดียวกัน”

เธอก็แปลกเหมือนกันว่าทำไมแคทลีนถึงยังอยู่กับหลานชาย ทั้งที่ชาวแคนาดาทั่วไปคงจะรีบสนับสนุนให้พ่อแม่ไปพักอยู่บ้านพักคนชราตั้งแต่วัยลูกแล้ว อย่างไรก็ตามแต่รุ่นย่าเลย แทนที่จะต้องจ่ายเงินมากมายจ้างพยาบาลมาดูแลคนชราแค่เพียงคนเดียวเช่นนี้

จะว่าไปมันก็เป็นธรรมเนียมปฏิบัติกันมาแต่ดั้งเดิม เป็นที่รู้จักกันมาตั้งแต่เด็กว่าพ่อแม่จะเลี้ยงดูลูกจนถึงอายุสิบแปด จากนั้นลูกก็จะต้องทำงานเลี้ยงตัวเอง อาจจะได้รับเงินสนับสนุนจากพ่อแม่ในการเรียนบางส่วนจนกระทั่งสำเร็จ ก็หมดหน้าที่พ่อแม่ จากนั้นพ่อแม่ก็เก็บเงินสำหรับเกษียณ เมื่อถึงเวลาที่ไปอยู่บ้านพักคนชราเพื่อจะได้ไม่เป็นภาระแก่ลูกหลาน ปีหนึ่งลูกหลานจะไปเยี่ยมในโอกาสสำคัญหรือรับออกมากินข้าวร่วมกันบ้าง บางหน ปฏิบัติกันเช่นนี้มารุ่นสู่รุ่น เพราะเชื่อว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดต่อผู้สูงวัย

ที่บ้านพักคนชรายังดูแลอาหารการกิน มีแพทย์พยาบาลพร้อมในเวลาฉุกเฉิน มีทุกอย่างสะดวกครบครัน...แต่นั้นคือในทางร่างกาย เพราะทางจิตใจแล้ว ไม่มีใครหรือกัที่ไม่อยากอยู่ใกล้ชิดลูกหลาน เพียงแต่พวกเขาทำไม่ได้อย่างที่ใจคิดเท่านั้น เพราะในอดีตพวกเขา ก็ปฏิบัติเช่นนี้ต่อพ่อแม่ ดังนั้นเมื่อถึงคราวตัวเอง จะไปเรียกร้องจากลูกหลานก็ทำไม่ได้...นั่นคือประสบการณ์ที่ตรึงภรรยาประสบด้วยตัวเองตลอดสองปีทำงานที่บ้านพักคนชรา

“เออ...มิสซิสโกโลฟจะทานข้าวหรือยังคะ หนูจะไปดูในตู้เย็นว่ามีอาหารเตรียมไว้หรือเปล่า ไม่อย่างนั้นหนูจะได้เตรียมอาหาร” เธอรีบเปลี่ยนเรื่อง ด้วยไม่อยากจะก้าวเรื่องในครอบครัวของพวกเขาออกไปกว่านี้

“ฉันอยากไปกินอาหารญี่ปุ่น พงษ์นี่เราไปกินด้วยกันดีไหม”

“ได้ค่ะ ถ้าคุณ...”

“เรียกฉันว่าแคทลีนก็พอ ไม่ต้องมีมิสซิสอะไรหรอก” หล่อนโบกมือ “เอาเป็นว่าเราออกไปเดินเล่นตอนบ่ายๆ แล้วเลยไปกินซูชิดีกว่า”

“ได้ค่ะ” เธอตอบรับ รู้สึกชอบหญิงชราผู้นี้ขึ้นมาทันที ดูเป็นกันเอง

คุยเก่ง ไม่เจ้าชู้เจ้าอย่าง ทำให้เธอลดระดับความยากมาอยู่ในระดับต่ำ
รองจนกว่าจะเรียนรู้มากกว่านี้แล้วค่อยมาวัดผลกันใหม่

“ไม่รู้ว่ามีซาไปคว่ำแม่นี้มาได้ยังไง” แคทลีนบ่น ตรีภักตร์นึกว่าหล่อน
ลืมไปแล้วเสียอีก นี่วกกลับมาถึงแฟนหลานชายอีกจนได้ “นี่ฉันรู้มาว่าเพิ่ง
หย่ากับสามี พอมาเจอมีซาก็เกาะติดเขาไม่ยอมปล่อย นี่ก็คบกันมาหลาย
เดือนแล้วจนฉันคิดว่าถ้ายายคนนี้ย้ายเข้ามาอยู่ในบ้าน ฉันคงถูกมีซาส่งไป
อยู่บ้านพักคนชราแน่นอน”

“เออ เธอไม่ได้อยู่ที่นี้หรือคะ” ตรีภักตร์ไม่อยากยุ่งเรื่องชาวบ้านจริงๆ
แต่ที่ถามเป็นเพราะเธอจะได้วางตัวถูกว่าบ้านหลังนี้อยู่อาศัยก็คนกันแน่...
จริงจริง!

“อยู่บ้างไม่อยู่บ้าง แต่ถ้าอยู่เมื่อไหร่ก็ต้องวกมาหาเรื่องฉัน บอกให้
มีซาทำเหมือนครอบครัวอื่น หลังๆ ถ้าเธอมา ฉันก็ไม่ออกไปกินข้าวร่วมโต๊ะ
ซีก็เลยออกไปเห็นหน้าคนที่อยากส่งฉันไปอยู่ไกลหลาน และถ้ามีซารัก...”
เสียงแคทลีนแผ่วลงไป เปลือกตาเหี่ยวย่นหลุบลงราวกับพยายามปลง “และ
แต่งงานกับเธอ ฉันก็ยอมรับ พยายามจะคิดว่าบั้นปลายชีวิตในบ้านพัก
คนชราที่ไม่ได้เลวร้ายอะไร ฉันจะได้ไปอยู่กับเพื่อน เพราะตอนนั้นเพื่อนๆ
ที่ยังมีชีวิตอยู่ของฉันก็อยู่ที่นั่นกันหมด แค่อันคงจะได้เจอมีซาปีละไม่กี่ครั้ง
เท่านั้น”

สรุปก็คือคุณหมอคัลยกรมรูปหล่อนคบกับแฟนที่ไม่ชอบบ่่า ถ้า
แต่งงานเร็วๆ ใช้นานของเธอคงจะไม่ยืนยาว ก็คงต้องหากันต่อไป...เธอคิด
อย่างปลงๆ แต่อย่างน้อยกว่าเขาจะแต่งงาน เธอก็ยังได้ทำงานช่วงศุภรุ้งเย็น
ถึงจันทร์เช้าที่นั่นไปอีกหลายเดือน เงินก็ดี อาหารการกินไม่ต้องจ่าย ก็คง
จะเก็บเงินได้อีกเยอะ

“หนูว่ามีซาหล่อไหม” จู๊ๆ แคทลีนก็ยิ้ม ดวงตาหม่นดูสดใสแพรวพราว
ขึ้น

“คะ?” ตรีภักตร์หัวเราะ “ก็คุณพูดเองว่ามีผู้หญิงมาติดพันเขามากมาย

หนูคงไม่ต้องตอบแล้วกระมังคะ”

“นั่นสินะ” แคทลีนหัวเราะตาม “ฉันก็แค่เพื่อหลานไปหน่อย ชอบฟังคนอื่นชมว่าเขาหล่อ”

“เขาคงได้รับความหล่อมาจากคุณ” เธอฉวยโอกาสชมคนที่เธอดูแล
“เปล่าเลย เขาหล่อเหมือนสามีของฉันตอนหนุ่มๆ มากกว่า ตอนนั้น
นะสาวๆ หว่านเสน่ห์เขากันใหญ่ แต่เขาไม่สนใจใครเลย”

“นอกจากคุณใช้ไหมคะ” เธอเดา และได้เสียงหัวเราะเป็นคำตอบ
“เปล่าเลย ฉันแทบไม่ได้อยู่ในสายตาของเขาด้วยซ้ำ เพราะมีคนสวย
และดีกว่าฉันเยอะ”

“แล้วคุณพิชิตใจของเขาได้ยังไงล่ะคะ”

“อ๊อ เรื่องมันยาวจ้ะ เล่ากันสามวันเจ็ดวันก็ไม่จบ”

“ไม่เป็นไรคะ หนูมีเวลาอีกเยอะ ค่อยๆ เล่าไปก็ได้”

“เราออกไปนั่งกินข้าวข้างนอกดีไหม แล้วฉันจะเล่าให้ฟัง” แคทลีน
ชวน

“ได้ค่ะ ฉันหนูจะไปดูอาหารให้ด้วยนะคะ”

หญิงชราพยักหน้า เธอจึงประคองหล่อนลุกขึ้นแล้วเดินตามไปอย่าง
ใกล้ชิด จนกระทั่งถึงโต๊ะอาหารก็ดึงเก้าอี้ออกให้หนึ่ง ก่อนจะหยิบวอล์กเกอร์
ไปเก็บ ระหว่างนั่งรอ เธอก็ให้หล่อนกินยาก่อนอาหาร แล้วจึงไปเปิดตู้เย็น

“ปกติมิซ้าจะมีแม่บ้านมาคอยทำอาหารให้ทุกเช้า และจะทำอาหาร
เตรียมให้สามมื้อสำหรับฉัน มันควรจะอยู่ในตู้ชั้นบนนั่นแหละ”

ตู้เย็นของมิซ้าเป็นแบบบิลต์อินที่ต้องสั่งพิเศษมาติดตั้งเข้าไปในผนัง
ของบ้าน เพราะมีขนาดใหญ่เท่ากับบานประตูสองบานติดกัน ฝั่งซ้ายคือ
ช่องแช่แข็ง ฝั่งขวาคือตู้เย็นและสูงท่วมศีรษะ

พอเปิดออก เธอก็เห็นถ้วยแก้วแบบมีฝาปิดวางอยู่ชั้นบนและมีป้าย
ติดไว้ จึงหยิบลงมาอ่านในไม่กี่วินาที

“ปกติคุณดื่มอะไรคะ”

“ฉันดื่มชาคาโมไมล์ทุกเย็น จะได้ช่วยให้นอนหลับสบาย ซาฮูยูนี่ในตู้ข้างตู้เย็นทางขวามือนั้นนะ”

เธอเปิดตู้เห็นชาและกาแฟเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ จึงหยิบซองชาที่แคทลีนต้องการลงในถ้วยและกดเครื่องต้มน้ำร้อน

“แล้วหนูจะกินอะไรดี”

“หนูกินแซนด์วิชได้ค่ะ เอาไว้อาทิตย์หน้าหนูจะเอาข้าวมาหุง แล้วให้คุณลองกินอาหารไทยบ้างดีไหมคะ”

“ฉันชอบอาหารไทย มิซ่าชอบกินเผ็ด เราไปกินอาหารไทยบ่อย”

“โอ้ งั้นดีเลยค่ะ เอาไว้ถ้ามีโอกาส หนูจะทำให้ทุกคนกินนะคะ”

แคทลีนยิ้มรับ แต่แล้วก็เบะปาก “แต่ไม่ต้องทำเพื่อซารอนหรือคะ รายงานนั้นกินแต่อาหารสุขภาพ ไม่เผ็ด ไม่มัน”

เธอเดาว่าคนที่เอ่ยถึงคือแฟนสาวของหมอ และดูท่าทางสองหญิงคงจะเข้ากันไม่ค่อยได้ แคทลีนแสดงความไม่พอใจออกมาชัดเจน

เธอไม่ตอบ ได้แต่ยิ้มรับ หยิบจานสลัดเล็กๆ วางตรงหน้าหญิงชรา

“อย่าเพิ่งเมื่อฉันเสียก่อนนะ ฉันไม่รู้จะไประบายกับใคร ก็มีแต่พยาบาลประจำตัวนี้แหละ”

“ไม่เป็นไรค่ะ หนูเป็นคนใหม่ของที่นี้ ไม่รู้จักใครสักคน อีกอย่างคนเป็นพยาบาลก็ต้องรักษาความลับของคนที่ไข้ค่ะ”

“ถ้าหนูเป็นพยาบาลที่ดี ก็ใช่ แต่ฉันไม่กลัวหรอก เพราะมิซ่ารู้ว่าเราสองคนไม่ชอบหน้ากัน และรู้กันว่าถ้าวันไหนเขาเลือกที่จะแต่งงานกับซารอน ฉันก็จะขอย้ายไปอยู่บ้านพักคนชรา”

“หนูเสียใจด้วยค่ะที่ได้ยินแบบนี้ จริงๆ หนูก็หวังว่าจะมีการพูดคุยผ่านปรนกัน น่าจะทำให้คุณหมอสบายใจที่ผู้หญิงสองคนที่เขารักสามารถอยู่รวมกันได้ดี”

“น่าเสียดายที่ไม่ได้ ไม่ใช่เป็นเพราะฉันหรือคะ แต่เป็นแฟนของเขา มากกว่าที่เอะอะก็ว่าแคนาเดียนทำกันแบบนี้ แต่ฉันเป็นคนรัสเซีย ถึงจะ

มาอยู่แคนาดา แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าฉันจะลืมนิสิตชีวิตของคนรัสเซียสักหน่อย”

เสียงไมโครเวฟร้องเตือนเมื่ออาหารอุ่นเสร็จ เธอหยิบถ้วยแก้วออกมาแล้วถ่ายลงจานให้ดูสวยงาม ก่อนจะยกมาวางตรงหน้า พร้อมน้ำชาที่รินน้ำเดือดลงไป

ฟังหญิงชราบอกแล้ว ถ้าเป็นเรื่องจริงก็น่าเห็นใจคนกลาง ถ้าต้องเลือกคงลำบากใจน่าดู แต่มันไม่ใช่ปัญหาของเธอ และไม่ยากเก็บเอามาคิดด้วยปัญหาของตนก็มากพออยู่แล้ว

“คุณบอกว่าคุณหอมเหมือนคุณหมู่มากหรือคะ” เธอถาม เปลี่ยนเรื่องเสีย ไม่อยากทำให้แคทลีนขุ่นใจเรื่องเวลาที่หลานสะใภ้อีก

“เหมือนนอเล็กซานดอฟตอนหนุ่มๆ มาก เขาเป็นทหารเรดอาร์มีตอนที่พวกเราตอบโต้เยอรมันที่มอสโกและสตาลินกราด และเขายังเป็นทหารที่ไปยึดกรุงเบอร์ลินได้ด้วย” แคทลีนบอกเล่า ใบหน้าของหล่อนดูเต็มไปด้วยความภูมิใจ “มันเป็นสงครามแห่งเกียรติยศ เป็นบทพิสูจน์ว่าไม่มีใครหน้าไหนสามารถเอาชนะพวกเราได้”

“หนูเคยดูหนัง...สงครามที่สตาลินกราด เรื่องอะไรนะคะ *Enemy at the Gates* ใช่ไหมคะ”

“นั่นแหละ หนังทำดีมาก ฉากในหนังมันเต็มไปด้วยซากปรักหักพังของเมือง แต่ถึงหนังจะทำได้มันก็เทียบกับความรู้สึกที่ได้เห็นด้วยตาตัวเองไม่ได้ เมืองที่สวยงามและมีสถาปัตยกรรมงดงามแก่แก่ถูกทำลายลงไปเพราะความละโมภและบ้าเลือดของคนคนเดียว ช่างน่าเสียดาย”

“ตอนนั้นคุณอายุเท่าไรคะ”

“ฉันเพิ่งอายุสิบสี่ตอนที่ทหารเยอรมันบุก และฉันก็เป็นพยาบาลอาสาสมัคร ตอนนั้นใครพอจะทำอะไรได้ก็ทำทั้งนั้น”

“แล้วคุณพบสามีของคุณที่นั่นหรือคะ”

“เปล่าเลย ฉันรู้จักเขามาตั้งแต่เด็กๆ ครอบครัวเราอยู่เมืองเดียวกัน”

“ช่างโรแมนติกจริงๆ ค่ะ” เธอชมจากใจ “เออ...แล้วตอนนี้...”

“เขาคงจะเสียชีวิตไปแล้วนานแล้วละ ก่อนฉันจะย้ายมาอยู่แคนาดา เสียอีก”

เธอทำหน้างๆ หมายความว่ายังไง ตาย...หรือยังไม่ตาย แต่ด้วยมารยาทเธอก็บอกไป “หนูเสียใจด้วยค่ะ”

แคทลีนโบกมือ แต่ก็ซ่อนความเศร้าในดวงตาของหล่อนไม่ได้

“แล้วลูกๆ ของคุณล่ะคะ” เธอถามอีก

“ฉันมีลูกคนเดียว...มาร์กซิม ฉันกับเขาย้ายมาที่นี่ตอนเขาอายุแปดขวบ แต่เขาก็โชคร้ายเหลือเกิน หลังจากแต่งงานแค่ไม่กี่ปี เขากับเมียของเขาก็ประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตก” แคทลีนถอนใจเบาๆ ดวงตาเศร้าลงไปกว่าเดิม “ฉันยังโชคดีที่มีซาบัยกะทันหัน พ่อกับแม่เลยไม่พาบินไปด้วย เพราะพวกเขาต้องไปทำงานจึงฝากให้ฉันดูแล ชีวิตของฉันจึงเหลือแต่มีซาบี่แหละ ฉันเลี้ยงเขามาตั้งแต่อายุสามขวบ...เขาคือสิ่งเดียวที่สำคัญที่สุดในชีวิตของฉันที่ยังเหลืออยู่ หลังจากคนที่ฉันรักต้องมาตายคนแล้วคนเล่า”

หล่อนคลี่ม้วนลิ้นๆ

“แต่นั้นคือคำสาปของคนอายุเก้าสิบ ที่ต้องเห็นคนรอบข้างล้มตายกันทีละคนสองคน...ถ้าไม่มีฉันเสียคน มีซาบี่คงไม่ต้องลำบาก แต่ก่อนตาย...ฉันอยากจะได้เห็นเขาแต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝาไปเสียที ฉันจะได้ตายตาหลับ...”

๒

เมื่อเด็กน้อยเติบโตใหญ่

นายทหารจากบ้านเกิดเมืองนอนไปรบ รอดชีวิตจากสงครามไม่ถึงครึ่ง อเล็กซานดอพโซคติที่เป็นหนึ่งในนั้น และยังมีโอกาสได้ไปเห็นความวิเศษของเยอรมนีด้วยตัวเอง เมื่อยกทัพกลับพร้อมชัยชนะ อเล็กซานดอพก็ได้รับอนุญาตให้ลาพักหนึ่งเดือน

เขาแบกเบ้าตาลงจากรถประจำทาง กวาดสายตามองบ้านเรือนที่คุ้นตาของเมืองคามูชิน เมืองเล็กๆ ทางตอนเหนือของสตาลินกราด ริมแม่น้ำคามูชินกาที่ไหลลงสู่แม่น้ำวอลกาซึ่งไหลผ่านเมืองสตาลินกราด อันเป็นแม่น้ำสายสำคัญ และเป็นจุดยุทธศาสตร์หลักครั้งที่เยอรมนียึดเมืองส่วนใหญ่ของสตาลินกราดได้ แต่ก็ไม่สามารถยึดพื้นที่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำที่เป็นฐานทัพของทหารรัสเซียได้จนกระทั่งถูกตอบโต้กลับ

หลายเดือนหลังสงครามจบสิ้น ประชาชนก็กลับมาใช้ชีวิตอันสงบสุขเหมือนเช่นอดีต บ้านเรือนได้รับการซ่อมแซม ถนนหนทางกลับมาใช้การได้เหมือนเดิม แต่สิ่งที่เปลี่ยนไปคือรอยยิ้มของชาวบ้านที่ดูจะหาได้ยากกว่าเดิม เพราะต่างก็ผ่านความโศกเศร้าที่ต้องสูญเสียญาติพี่น้องและลูกหลานไป

ในช่วงสงคราม ซึ่งคงต้องใช้เวลาอีกนานกว่าจะเยียวยาบาดแผลในหัวใจได้
 อเล็กซานดอฟเดินมุ่งหน้ากลับบ้านที่อยู่อีกสองถนนถัดไป เขาเดิน
 เลียบไปตามแม่น้ำ ลมเย็นๆ ในช่วงต้นฤดูร้อนพัดมากระทบหน้า เขาสูด
 อากาศบริสุทธิ์เข้าไปเต็มปอดและพ่อนลมหายใจออกมาด้วยความรู้สึก
 ปลอดโปร่งอย่างบอกไม่ถูก...เขาเดินทางไปมาแล้วหลายเมือง แต่ก็ไม่มีที่ไหน
 ให้ความอบอุ่นใจเหมือนบ้านเกิดเมืองนอน

เขาเลี้ยวเข้าสู่ถนนสายเล็กๆ อันเป็นที่ตั้งของบ้าน ผ่านบ้านตรงหัวมุม
 ถนน มุ่งหน้าไปยังบ้านหลังสีขาวสองชั้นตรงหน้า แอบคิดไปล่วงหน้าว่ามารดา
 จะต้องดีใจมากที่เห็นเขา อเล็กซานดอฟเคาะประตู และรอไม่นานประตู
 จึงเปิดออกกว้าง เขาคาดว่าจะได้เห็นมารดา แต่กลับกลายเป็นเด็กสาวที่เขา
 ไม่รู้จักแทน

“อเล็กซานดอฟ!”

แต่เธอรู้จักเขา...อเล็กซานดอฟขมวดคิ้ว พยายามคิดว่าเขาเคยเจอ
 มาก่อนหรือไม่

“ป้าฮันนา! อเล็กซานดอฟกลับมาแล้วค่ะ”

แม่สาวน้อยยังกระโดดเหยงๆ ส่งเสียงเรียกมารดาของเขาที่เดิน
 ออกมา ซึ่งพอเห็นเขาก็โผล่เข้ากอด

“อเล็กซานดอฟลูกแม่!”

เขาวางเบ้ลงบนพื้น กางแขนกอดร่างอันอ่อนของมารดา รู้สึกว่าท่าน
 ผอมไปจากครั้งก่อนที่เห็นมาก เสื้อผ้าที่สวมใส่หลวมโพรง คงเป็นผลมา
 จากการสูญเสียสามีสู่ที่รักไปในสงคราม และเศรษฐกิจที่ย่ำแย่ก็ทำให้
 ชาวบ้านอดอยากไปตามๆ กัน

“สวัสดิ์ครับแม่” เขาหอมแก้มของมารดาทั้งสองข้าง

“จะกลับมาบ้านทำไมไม่บอกล่ะอเล็กซ์” มารดาหันตัวเขาสุดแขน
 ถามพลงก็กวาดสายตาไปทั่วร่าง ล้ำรวจว่ามีส่วนไหนสึกหรือไปบ้าง

“ผมอยากเซอร์ไพรส์แม่น่ะครับ”

“แล้วนี่ก็กลับจากเบอร์ลินตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ได้เดือนกว่าแล้วครับ ผมได้ลาพักร้อนหนึ่งเดือน”

“ดีแล้ว มาเข้ามาในบ้านก่อน แม่ก็มัวแต่ดีใจจนลืมตัว”

“ผมก็ดีใจจนลืมนิดไปเหมือนกันครับ” เขาหัวเราะ ก่อนจะยกเบาะขึ้น สะพายอีกครึ่ง แล้วเดินตามมารดาเข้าไปด้านใน

บ้านยังดูอบอุ่นเหมือนเช่นเคย โชคดีที่ไม่โดนระเบิดพังเพราะไม่ได้ อยู่ในตัวเมือง แต่มีรอยร้าวตรงกำแพง และมันดูว่างเปล่าเมื่อบิดาไม่ได้นั่ง อยู่ตรงเก้าอี้ตัวโปรด

ฉันนามองตามสายตาของเขาก่อนจะลูบหลังเขาแผ่วเบา บอกว่าเข้าใจ เขาเป็นอย่างไรดี ปีเตอร์เป็นพ่อที่แสนดีสำหรับลูกทุกคน และอเล็กซานดอฟ ก็ติดพ่อมากตอนเด็ก

เขาหันกลับมายิ้มเศร้าๆ ให้มารดา ก่อนจะมองเลยไปด้านหลังและ เห็นดวงตากลมใสแจ่มมองเขาอยู่ “ขอโทษครับแม่ แยกของแม่ชื่ออะไร หรือครับ”

“อ้าว ลูกจำแคทลีนเพื่อนนี่ไม่ได้?”

“นี่แคทลีนหรือครับ”

“ใช่จ๊ะ โตเป็นสาวแล้ว นีนา ก็เหมือนกัน”

“แล้วนี่ นีนาไปไหนหรือครับ” เขาเหลียวไปรอบๆ

“อ้อ แม่ให้ไปซื้อของ แคทยาแวะมาเยี่ยม ก็เลยเข้าไปช่วยแม่เตรียม อาหารเย็น”

อีกครั้งที่อเล็กซานดอฟหันไปมองเด็กสาวที่ยืมให้เขา ดวงตากลมโต ดูสดใส ผมสีน้ำตาลอ่อนของเธอถักเปียไว้ข้างหูสองข้าง ริมฝีปากของเธอ กว้าง อวดฟันสวยขาวสะอาดเรียงกันเป็นระเบียบ เธอดูน่ารักมากกว่าจะ เรียกว่าสวย เรือนร่างของเธอสูงและผอมแก้งก้าง ขาแขนยาวในชุดกระโปรง ที่ผูกโบด้านหลัง แม้จะโตเป็นวัยรุ่นแล้ว เธอก็ยังแต่งตัวแบบเด็กๆ

“แคทยาหรือนี่” เขาพิมพ์่า “ผมจำได้แต่ตากับปากของเธอเท่านั้น”

“ทำไม่รี” ฮันนาสงสัย

“ก็เธอตาโตมาตั้งแต่เด็ก และปากก็กว้างเหมือนเดิมไม่มีเปลี่ยนแปลง”
รอยยิ้มกว้างหุบจับลงทันที เปลี่ยนเป็นยิ้มสนิท

“ไปว่าผู้หญิงอย่างนั้นได้ยังไงแกนี่” ฮันนาพาดพิงไปทีต้นแขน

บุตรชาย

“ก็จริงนี่ครับแม่” อเล็กซานตอบหัวเราะชอบใจ “ยิ่งโตปากก็ยิ่งกว้างกว่าเดิมอีก”

“แกนี่” คราวนี้ฮันนาหยิกหมับ “มาถึงก็ปากเสียเลย ไปไป เอาของไปเก็บและอาบน้ำอาบท่าเสีย แล้วลงมากินข้าว”

อเล็กซานตอบหัวเราะชอบใจ หันไปทางสาวน้อยอีกครั้ง คราวนี้เธอสะบัดหน้าพริต ไม่ยอมสบตาเขอีก เขายกไหล่ แล้วเดินขึ้นบ้าน ระหว่างอาบน้ำ เขาก็ใจลอยคิดถึงใบหน้าของสาวน้อยที่เห็นมาตั้งแต่เด็ก เพราะเป็นเพื่อนของน้องสาว บ้านก็อยู่ตรงหัวมุมถนน ไปมาหาสู่กันประจำ เมื่อโตเป็นสาวก็สวยน่ารักใช้หยอก ดวงตาสีน้ำตาลอมทองกลมโตนั้นล้อมกรอบด้วยแพขนตาหนา จมูกโด่งสวย ผิวขาวมีกระแต้มนสันจมูกและโหนกแก้มริมฝีปากที่เขาถือว่ากว้างที่จริงแล้วเขากลับรู้สึกว่ามันเป็นเสน่ห์ของเธอเสียด้วยซ้ำ

เขาส่ายหัวเมื่อก้มหัวลงไปใต้สายน้ำอุ่น ภาพของแคทลีนจึงไหลผ่านเลยไปเหมือนน้ำ และเมื่อท้องเริ่มร้องเพราะกลิ่นอาหารของมารดาลอยมาเตะจมูก จึงรีบหยิบกางเกงและเสื้อเชิ้ตในตู้มาสวม ดึงสายเอี๊ยมขึ้นมาคล้องไหล่ทั้งสองข้างและพับแขนเสื้อขึ้น จากนั้นก็วิ่งลงบันไดไปตามกลิ่นอาหาร

“หอมจังเลยครับแม่”

“แม่เตรียมไปง่วงอบเอาไว้ นี่เชิญแคทยากับแม่ของเธอมารับด้วยกันต้อนรับลูกกลับบ้าน”

“แหม กินกันแคในครอบครัวก็ได้ครับ”

“ไม่ได้หรอก เพราะไปง่วงตัวนี้แม่ของแคทยาเอามาให้ และแม่

ก็เชิญแกมากินข้าวก่อนที่ลูกจะกลับมาเสียอีก”

“อ้อ ครับ นี่กว่าต้องจัดงานเลี้ยงใหญ่โต”

ฮันนายิม ก่อนจะหยิบไม้เท้าวอวอวนที่ผิวกำลังเหลืองกรอบนำกิน
ออกจากเตาอบ เขาก็ช่วยหยิบจานและล้อมกับมีดมาวางบนโต๊ะระคอย

“แล้วนี่นี่ยังไม่กลับอีกหรือครับ”

“กลับมาแล้ว แต่วิ่งไปบ้านแคทยา”

“อ้าว ไปทำไมล่ะ”

“ก็เพราะแกไปว่าเธอนะลิ แคทยาร้องให้กลับบ้านเลย นี่นามาถึง
พอรู้เรื่องก็รีบไปขอโทษ นี่แม่ก็หวังว่าเธอจะยอมกลับมากินข้าวด้วยนะ”

“อะไรกัน ผมไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย ปากกว้างแต่ก็สายนี่ครับแม่”

“ฮี ตอนนั้นทำไม่ไม่พูดให้จบล่ะ มาบอกตอนนั้นมันก็สายไปเสียแล้ว
หัวใจดวงน้อยๆ ถูกทำร้ายยับเยิน ต่อไปเธออาจจะหมดความมั่นใจไปเลย
ทีเดียว”

“โธ่ แม่ครับ เรื่องแค่นี้เอง” เขาครางเมื่อรู้สึกผิดเต็มประตุ

“เรื่องแค่นี้แหละ แต่สำคัญสำหรับผู้หญิงมาก”

“ถ้าฉันเดี๋ยวผมไปขอโทษเธอเองครับ” เขาตัดสินใจ

“ถ้าเธอมา แกก็ขอโทษเธอเสีย” ฮันนาบอก ก่อนจะหยิบพายัดใส่
กะหล่ำและสลัดแบบรัสเซียมาวางบนโต๊ะ

“ครับ” เขาพิมพ์คำตอบด้วยความเสียใจ

“จริงๆ แล้วแคทยาเป็นเด็กที่น่ารักมาก มีน้ำใจกับคนรอบข้าง ลูก
ไม่น่าไปทำร้ายน้ำใจเธอแบบนั้นเลย”

“โธ่ แม่ครับ ก็ผมบอกแล้วว่าผมไม่ได้ตั้งใจ เอาละ ต่อไปผมจะ
ไม่แตะต้องเธออีกแล้ว แม่จะได้สบายใจ”

“อีกหน่อยเธอก็ไม่อยู่ให้แกได้อีกแล้ว เพราะปีหน้าเธอจะเข้าไป
เรียนพยาบาลที่สตาลินกราด เธอได้ทุนเรียนที่วิทยาลัยพยาบาลพร้อมกับ
นี่นา”

“พวกเธอจบ ม. ปลายแล้วหรือครับ”

“เหลือปีเดียว แต่เขาอนุโลมให้อ่านหนังสือและสอบข้ามชั้น เด็กสองคนก็ช่วยกันและขอครูที่โรงเรียนช่วย แล้วก็สอบผ่าน เพราะเขากำลังต้องการพยาบาลจำนวนมาก เธอกับนี่มาเป็นพยาบาลอาสาสมัครช่วงสงคราม คุณหมอหลายคนเห็นความสามารถของเด็กสองคนนั้น ก็เลยยื่นเสนอทุน”

“แล้วจะเริ่มเรียนเมื่อไหร่ครับ”

“เปิดเทอมหน้า โชคดีที่สองสาวไปเรียนด้วยกัน แม่ก็จะคุยเรื่องนี้กับแม่ของแคทยา เรื่องหาห้องเช่าให้สองคนนั้น บางทีเราอาจจะเข้าไปสตาลินกราดอาทิย์หน้าเพื่อไปดูห้องให้ห้อง”

“ก็ดีครับ”

เสียงประตูเปิดออกดังขึ้น ทั้งสองหันไปที่ประตูด้วยความคาดหวัง เห็นนี่นาเดินเข้ามาก่อน พร้อมส่งก้อนให้พี่ชายวงใหญ่แทนที่จะดีใจวิ่งเข้ามาออดต้อนรับ และยินดีที่เขากลับบ้านมากกว่าจะมาโกรธเคือง แต่อย่างน้อยเขาก็ดีใจที่เห็นแคทลินและมารดาของเธอเดินตามเข้ามา สาวน้อยก็มหน้าจูด ไม่ยอมสบตาเขาขณะเดินเข้ามาในบ้าน มารดาของเขาเข้าไปต้อนรับเขกแล้วพากันมาที่โต๊ะอาหาร

เขากักทวยซอຍาห์ มารดาของแคทลินที่คุ้นเคยกันมานาน และเขาก็ทราบมาก่อนหน้าแล้วว่าสามีของซอຍาห์ก็เพิ่งเสียชีวิตไปเพราะตึกที่ทำงานถูกระเบิดถล่มยับ เป็นหนึ่งในเหยื่อของสงครามกับเยอรมนีอีกคน

นี่นากับแคทลินนั่งปลายโต๊ะอีกฝั่งโดยมีมารดาของทั้งสองนั่งคั่นส่วนเขานั่งปลายโต๊ะอีกฝั่ง ไม่มีโอกาสแม้แต่จะเอ่ยขอโทษแคทลิน

ตลอดเวลาที่นั่งรับประทานอาหาร ผู้ใหญ่ทั้งสองก็พูดคุยกันเสียส่วนใหญ่เรื่องเรียนของบุตรสาว เขาก็ต้องนั่งกินข้าวเงียบๆ แม้อาหารจะอร่อย แต่เพราะสายตาดัดต้อของเด็กสาวที่นั่งไปทางซ้ายมือและคอยลอบมองเขบ่อยๆ ทำให้เขากินอาหารไม่ค่อยคล่องคอกัน พอเขาเงยหน้าขึ้นมองเธอก็หลบตา พอเขาก็มมองจาม เขาก็รู้สึกว่าเขากำลังมอง เล่นเอาเถิด

เจ้าล่อเชนนี่ตลอดจนกระทั่งเขาต้องวางล้อมกับมิด

“อ้าว อเล็กซ์อิมแล้วหรือ งั้นไปหยิบเค้กที่แม่อบไว้บนโต๊ะในห้องครัว มาให้หน่อยสิ”

“เดี๋ยวหนูไปหยิบให้เองค่ะ” แคทลีนอาสา “จะได้หยิบจานกับมิด ออกมาด้วย”

“อ้อ ดีเลย หนูไปช่วยแคทยาหน่อยสิ”

“เดี๋ยวพี่ไปเอง” อเล็กซานดอฟขยับเก้าอี้ถอยไปด้านหลังแล้วลุกขึ้น แคทลีนจึงละล้าละลัง แต่เมื่อเห็นสายตาสงสัยของผู้ใหญ่ เธอก็รีบเดินเข้าไปในครัว โดยมีอเล็กซานดอฟเดินตามไปติดๆ

“แม่บอกว่าคุณได้ทุนไปเรียนพยาบาล ยินดีด้วยนะ”

“ขอบคุณมากค่ะ” เธอตอบโดยไม่ยอมหันมาด้วยซ้ำ และรีบหยิบ ถาดเค้กจะออกไปข้างนอก แต่เขาก็ก้าวมาขวางทางไว้เสียก่อน

“ขอโทษนะ”

เธอเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยดวงตากกลมโตที่ขยายขึ้นกว่าเดิม เขา จึงต้องกระแอม

“ขอโทษที่ทำให้คุณร้องไห้ ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายจิตใจของคุณ” เขาบอกยิ้มๆ “แต่อยากจะเป็นเอกลักษณ์สิ่งเดียวที่ทำให้ผมจำคุณ ได้เท่านั้น”

“ค่ะ” เธอก้มหน้าหลบตาอีกหน

และแทนที่เขาพูดจบแล้วจะหลีกเลี่ยง กลับยังยืนนิ่ง แล้วเขาก็เอ่ย ขึ้นอีก “คุณรู้ไหมว่าปากแบบนี้แหละที่ผู้ชายคิดว่าเซ็กซี่และน่าจูบ ไม่เห็น ต้องเสียใจสักนิด”

เธอเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ริมฝีปากเผยออกด้วยความตกใจ แล้วก็ตกใจมากขึ้นไปอีกที่เห็นเขาก้มหน้าลงมาจนใบหน้าแทบชิดกัน เธอ รีบก้าวถอยหลัง แก้มที่แดงระเรื่อบอกได้เป็นอย่างดีว่าเธอกำลังเขินอาย อย่างหนัก

“จะ...จวนกับส้อมอยู่ตรงโน้น ฉันจะยกแก้วออกไปก่อน”

เธอเอียงตัวหลบผ่านช่องประตูออกไปจนได้

อเล็กซานดอฟคลี้อยู่และสายหน้าน้อยๆ แต่ก็หิบบจวนและล้อมตามออกไป คราวนี้เขาได้เห็นรอยยิ้มของแคทลีนมากกว่าครั้งก่อน ทำให้บรรยากาศในโต๊ะสดใสขึ้น น้องสาวของเขาก็อารมณ์ดีขึ้น ชวนเขาคุยและซักถามเรื่องสงครามที่เบอร์ลินหลายครั้ง เขาก็เล่าสิ่งที่เห็นให้ทุกคนฟัง

“เรานุกเข้าไปในค่ายกักกัน...ผมคิดไม่ถึงเลยจริงๆ ว่ามนุษย์จะมีจิตใจโหดร้ายถึงเพียงนี้ ถึงกับต้องฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ผู้คนบริสุทธิ์นับล้าน เพียงเพราะความเจ็บแค้นในอดีตของผู้นำเพียงคนเดียว สิ่งที่ผมพบเจอ...ยอมรับว่ามันช่างโหดเหี้ยมจริงๆ แต่โชคยังดีที่พวกเรายึดค่ายกักกัน และช่วยเซลยได้หลายพันคน”

แคทลีนนั่งฟัง ดวงตาใสแจ้ว เธอเห็นแววตาชื่นชมสะท้อนออกมาเสียๆ ขณะที่หน้านั้นชมเขาใหญ่

“จบสงครามแล้ว เกียงจะเป็นทหารต่อใหม่ หรือจะกลับมาเรียนให้จบมหาวิทยาลัย” มารดาถาม

“ผมยังไม่ได้ตัดสินใจครับ คิดว่าขอรับราชการอีกสักพัก ดูว่าจะมีนโยบายสนับสนุนทหารเรื่องเรียนหรือเปล่า เพราะถ้าเรียนเอง ผมคงจะจ่ายไม่ไหว”

ฮันนาพยักหน้าเห็นด้วย เพราะเศรษฐกิจที่ฝืดเคืองอย่างหนักทำให้ครอบครัวไม่สามารถจ่ายค่าเล่าเรียนให้ลูกได้เลย

“นี่ถ้าเงินไม่ได้ทุน แม่ก็คงต้องให้ขอหยุด เห็นคุณหมอมือที่ช่วยขอทุนให้บอกว่าทางวิทยาลัยจะช่วยค่าเช่าห้องและอาหารบางส่วน สองคนช่วยกันประหยัดหน่อยก็คงพอไหว แม่กับน้ำซอยาห์จะผลัดกันทำอาหารแห้งไปส่งบ่อยๆ จะได้ประหยัด”

“ดีครับ ดีใจด้วยนะน้องรัก”

“ขอบคุณค่ะพี่ ว่าแต่พี่ไปรบตั้งหลายปี ในค่ายทหารก็มีทหารหญิง

พี่เจอคนถูกใจบ้างไหม”

เจอคำถามนี้เข้า อเล็กซานดอฟถึงกับหัวเราะชอบใจ

“ก็มีบ้างเหมือนกัน แต่ลองคบๆ ดูแล้วไม่ถูกใจ ก็เลิกกันไป”

“สรุปว่าตอนนี้โสด?”

“ก็คงงั้น” เขายักไหล่

“สาวๆ ที่โหม่งท่าทางต้องหาเว่วนตามาใส่เสียแล้วละมั้ง ถึงมองไม่เห็น
ความหล่อของพี่” นีนาถลอกตา

“ทำอย่างกับเราเห็นนั่นแหละ”

“เห็นลี โห เดินเข้าบ้านมา แค่เห็นรอยยิ้มของพี่หัวใจก็ละลายแล้ว”

“แกก็พูดเกินไป”

“ไม่เกินเลย นี่ถ้าหนูเจอผู้ชายหล่อๆ อย่างพี่นะ หนูจะหวานเสน่ห
สุดฝีมือเลย”

“ฟังพูดเข้า” ฮันนาขมวดคิ้ว “สนใจเรื่องเรียนก่อนเถอะ เรื่องผู้ชาย
ค่อยสนใจหลังเรียนจบ อุตส่าห์ได้ทุนเรียน อย่าให้เสียชื่อครอบครัวได้”

“ค่ะแม่ หนูก็แค่พูดเล่นเท่านั้น ดูลิคะ กลับมาราวนี้พี่อเล็กซ์
หล่อเหลาบาดตาบาดใจ ยิ่งสงสัยว่าไม่ถูกสาวๆ รุมทิ้งไปได้ยังไง”

“นั่นลี นีนาพูดถูกนะ” ซอฮาร์ทคล้อยตาม “โตเป็นหนุ่มเต็มตัวแล้ว
ร่างกายก็แข็งแรงสูงใหญ่ น้าว่าสาวๆ คงจะติดกันเกรียวเชียวละ”

“เห็นไหม หนูไม่ได้พูดผิดสักหน่อย” นีนาหันไปบอกมารดาที่ได้แต่
ส่ายหน้าเพราะความก้ำกั้นของบุตรสาว

อาหารค่ำจบลงด้วยความชื่นมื่น จนสามทุ่มแขกจึงลากลับ อเล็กซาน-
ดอฟนั่งคุยกับมารดาอีกพักใหญ่ ก่อนจะขอตัวออกไปสังสรรค์กับเพื่อน
ที่ผับในตัวเมือง เขานัดกับวลาดิเมียร์ที่เดินทางกลับมาด้วยกันที่นั่น พร้อม
กับเพื่อนอีกกลุ่มใหญ่ หลังจากหยิบแจ็กเกตสวมทับเสื้อเซิต ก็หยิบหมวก
แพลตแท็ปที่หนุ่มๆ นิชมมาสวม แล้วเดินออกจากบ้าน

เขาชะลอฝีเท้าลงนิดหนึ่งขณะจะเดินผ่านบ้านตรงหัวมุมถนน คิดว่า

ปานนี้เจ้าของบ้านและบุตรสาวคงจะเข้านอนแล้วเพราะไฟในบ้านมืดสนิท
จากนั้นจึงเดินผ่านไป... โดยไม่รู้ว่ามีม่านตรงห้องด้านหน้าถูกแง้มออกเพราะ
ได้ยินเสียงฝีเท้า และมองตามแผ่นหลังกว้างไปจนสุดสายตาดูด้วยหัวใจ
ที่อบอุ่นเมื่อเห็นเขากลับมา แต่พอรู้ว่าเขากำลังจะมุ่งหน้าไปที่ใด หัวใจก็ห่อ
เหี่ยว... คิโนนี่เขาคงไม่แคล้วจบลงในอ้อมกอดของหญิงสาวคนสวยในเมือง
ตั้งแต่วัยรุ่น เขาก็เป็นหนุ่มที่พอบปิวลาร์ในหมู่สาวๆ มาตลอด ยิ่ง
เป็นทหารและออกรบไปจนถึงเบอร์ลิน สาวๆ ก็ต้องกรี๊ดกร๊าดยิ่งขึ้นไปอีก...
เธอได้แต่ถอนใจและปล่อยม่านปิดลง กลับไปนอนตาค้างบนเตียง พอได้
ยินเสียงฝีเท้าผ่านมาก็รีบลุกไปดู แต่เมื่อไม่ใช่คนที่เธอรอคอยก็กลับมานอน
ด้วยความผิดหวัง จนกระทั่งล่วงเข้าเช้าวันใหม่ไปหลายชั่วโมง เธอก็ผล็อย
หลับไปด้วยความอ่อนเพลีย